

Mirades que gosen parlar-nos

Dm, 31/05/2016 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Les paraules no sempre transmeten el que sent el cor. Som capaços de buscar en les profunditats del pensament un munt de paraules noves, diferents, sorolloses, difícils, bilingües... Tot per intentar donar una imatge que -erròniament- pensem que és la que esperen els nostres interlocutors, a partir d'una apreciació molt personal, i alhora frívola, ja que avui dia sembla que cal invertir-se de felicitat i immunitzar-se contra la dificultat si no volem semblar "perdedors".

Innocentment creiem en la nostra capacitat de transmetre a través de les paraules. Però tot el nostre parament lingüístic s'esfondra sense remei davant una senzilla mirada que es fixa -sense demanar permís- en els nostres ulls i, sense emprar l'alfabet s'adona del nostre estat d'ànim real, dels nostres sentiments, aquells amb els quals tants cops llitem.

Vestim mots amb continguts legals, amb proximitats afables, amb literalitats tècniques... però buits de significat. En canvi, les mirades interpel·len, parlen d'emocions, són incapaces d'amagar por i angoixes o dissimular alegries i felicitats. Trobem mirades de tota mena -per descomptat-, més enllà de l'embolcall que suposa el color o la grandària dels ulls. La mirada del qui vol mirar i descobrir la vida amb curiositat i del qui se sent observat amb menyspreu o superioritat; del que ja no sap com expressar la tristesa o la por amb paraules, però no les pot amagar en mostrar-nos la seva vidriosa mirada plena a vessar de desesperada angoixa; la mirada de sinceritat del qui se sent qüestionat i del qui pregunta sense dir un mot; la mirada plena del qui creu en la veritat i la del qui amaga, nerviós, un gran secret; mirades d'odi, d'amor, de compassió...

La mirada del sense sostre, del qui no vol ser vist com una tara social; la del jove que no se sent estimat; la de l'infant que ha fet una trapelleria i somriu demanant perdó; la del refugiat que fuig del seu país no volgutament i topa amb el mur de la falsa hospitalitat; la de la mare que alleta amorosament el fill nou-nat; la de l'avi que traspua experiència; la de l'amic que sempre hi és; la llum d'una mirada propera que ens acompanya en aquell moment difícil; la mirada de complicitat del qui ens dona suport...

Mirades que gosen parlar-nos, simplement